

Ey Gürültüden Beslenen Bey

– Mikail Dede · 04 Mart 2026

Ey mikrofonu kılıç sanan yüksek perdeli bey,
Aynaya bakıp alkış tutan kendi kendine şey.
Duyduk ki yine dünyayı fethetmişsin masanda,
Harita katlanmış durur ceketinin arasında...

Boğaz'ı bilmeden boğaz kesen nutuklar atarsın,
Rüzgârı sahiplenir, fırtınayı satarsın.
Kulelerin camdan, sözlerin köpükten,
Her sabah yeniden doğarsın kendi övgünden...

Duyduk ki Türke selam yollamışsın sıra sizde..
Sanırsın Türk benzer aceme araba,
Buyur gel... Bu Ulu Kurtlar kimi yutmadı kolayca,
Türkün Gürültüye tok karnı, savaşa aç doyasıya.

Bizim tarih, bağıranı değil Fatihleri, Hakanları yazar;
Türk çok konuşanı takmaz, susup bozkurtça dövüşür
Orduların var mı? Elbet vardır dünyalar kadar.
Zaferin hazır mı? Muhtemelen manşetlerde.

Biz çay demleyip bakarız usulca akşama,
Nice “ebedi güç” çöktü bir gecelik alkışa.
Buyur gel Türk bekler er meydanında
Ama unutma Bozkurt kan kokusu alırsa
Ne çelik ne dağlar durabilir önünde...

Pusat, Ok demem artık, çağ başka bir çağ;
Ama kan hâlâ aynı, aynı eski gökdağ.
Çıkarşın ekrana, “ben” diye haykırırsın,
Sonra bir küçük sarsıntıda aşağı kayarsın.

Derler ki ekonomi, derler ki güç, derler ki şan
Hepsi iyi hoş da temelin var mı sağlam?
Bozkurt ölçer adamı sabrın terazisinde;
Tartı şaşmaz bizde, ayar bozulmaz dizinde.

Dirilse geçmişin bütün cesararlı birden,
Sorarlardı sana tek bir cümleyle derinden:
“Gürültü çok güzel, peki ya sükûtun nerede?”
Çünkü gerçek kudret saklıdır sessiz yürekte.

Ey alkışla beslenen acele hükümdar,
Bil ki Türkün toyu laf değil savaştır
Gelirsen kapı açık, meydan geniş, tarih diri

Ama burada mikrofonlar söner, geriye kalır er meydanı
Unutma bizde halktır Askerin hası ya ölüm ya hürriyet;
Bil ki Türke kafa tutmanın sonu hep aynı akıbet.
Eğer Türkü tanımiyorsan bi sor cümle cihan atalarına....